

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-idm140726736062560/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Som vidste paa vor jammer bød at raade
 I denne underfulde naades nat,
 Velsignet mørke, uden lige!
 Da lysel selv brød frem af søde Himmerige.

4. Ach lad, o blide lys, vor nat forsvinde, 26
 Oplys den plat formørkede forstand,
 Lær villien det gode ret at finde,
 Tag giften bort af slængens bidske land,
 At vi ey skulde døden smage
 Har du os kjøbt til arv i himlene at tage.

5. Saa vil vi os trods alle fiender fryde,
 GUD har os givet det, ham kjerest var,
 Og lader alle naade-strømme flyde,
 Hvad er der, som hand os ey givet har,
 Saa være ham da ogsaa livet,
 Og hvad vi er og har, til evig offer givet.

3. Nyt-Aars-Psalmer.

Nr. 14.

Mel. Hvo kun sin Gud vil lade ræde.

Da nu det gamle aar forsvinder,
 Og os, som Gud har født paa nye,
 Hans naade nu paa nye oprinder,
 Saa klinger ogsaa høyt i sky
 Vor tak for naade, fred og livet,
 Som hand os rigelig har givet.

4, 6: himlene] himmelen JJ-7. 5, 5: være] var J⁴⁻⁵. 5, 6: er og] mangler i BJJ-2.
 Nr. 14. BJJ-7. 1, 2: født] fød BJJ-1.

3, 4: nu] julenat. — 3, 5-6: Lk. 2, 9; Joh. 1, 5. 9; 8, 12. — 4, 2: pin] fuldstændig. —
 4, 4: 1. Mos. 3, 15; Joh. An. 13, 9. — 4, 5-6: at vi ey skulde . . . at tage] for at vi ikke
 skulde smage døden (mærke dødens gru), har du købt os, sådan at vi nu kan få
 arv i himlen. — 5, 2-4: Rom. 8, 32.

Nr. 14. Oversættelse. Nachdem das alte Jahr verflusen, Chr. Khorr v. Rosén-
 roth, Schr. s. 90. — 1, 2: os] for os.

2. Nye kraft og naade hand forlene,
 At vor begiering og forstand
 Maa henge fast ved ham allene,
 Uryggelig i ild og vand,
 Til hans befaling ret at lyde,
 Og dermed al vor vandel pryde.

3. Hans lys og ret for os opdage,
 Som solen sine straalers slaar,
 Og overhaand i verden tage,
 Til verden selv engang forgaaer,
 At vi, som lysets børn, maae leve,
 Og altid i hans naade sveve.

4. Det navn, som hand sig lod tilegne,
 Og blodet derved heftig flød,
 Vor frelse dermed at betegne,
 Vor vey skal være til vor død,
 Vor dyrebare skat og krone,
 Vor smykke for Guds høye throne.

2, 5: titl mangler i B¹: befaling] befaling E¹-4. 3, 5: lysets] lysens B¹-5.

2, 4: *uryggelig*] urokkelig; i *ild og vand*] der menes: under siskens trængsel. — 3, 1: *opdage*] skinnere frem; *lys og ret*] sikkert sideordnede substantiver som ofte hos Brorson, i. eks. nr. 17, 5, 4; 53, 10, 2, så meningen ikke er: Måtte hans lys også ret skinnere frem for os; i B skrives *Lys og Ret*, begge med stort begyndelsesbogat. — 3, 5: *sveve*] befinde os. — 4, 1-3 har som grundlag evangeliet til nytårsdag, Lk. 2, 21, hvor der står: »Da otte dage var fuldkommede, så han skulle omskæres, da blev hans navn kaldt Jesus. Herudfra fortår vi, at der her tales om Jesusnavnet (*det navn, som hand sig lod tilegne*) og tillige om omskærelsen (*blodet, der flød ved navngivningen*). Linie 2 er en bisætning, et indskud; men spørgsmålet er, hvor linie 3 hører hen. Hvis den hører til linie 2, er blodet, der flød ved omskærelsen, set som et varsel om den frelsende blodsudgydelse ved korsfæstelsen, og derfor hedder det, at det flød for at betegne vor frelse. Hvis derimod linie 3 hører til linie 1, er der talt om det navn, som han lod sig give for dermed at betegne vor frelse, og der sigtes til, at navnet Jesus (hebr. Jehosjus et. Jesjus) uelovt betyder: Jahve er frelse, jfr. Mt. 1, 21. Indskuddet linie 2 er så af mindre betydning. Den sidste opfattelse er nok den rette. Det er nemlig navnet, som er det herskende ord i sammenhængen; det er jo subjekt for linie 4-6, og de sandsynlige er derfor, at linie 3 skal fremhæve navnets betydning. Denne forståelse finder også støtte, når man ser på originalen, hvor det hedder: Der name, den er selbst bekommen, Als er für uns beschaffen ward, Durch den wir unser heyl vernommen, Sey unser weg u. s. w. — 4, 4 siger, at Jesusnavnet skal være vor vey, jfr. Joh. 14, 6, hvor Jesus siger: »Jeg er vejen; d. jeg er den, der fører til faderen; titl] indtitl.

5. Hand lade os os selv omskære,
 Fra hvad os fra ham skille kand,
 Langt mere glad i ham at være,
 End nogen sands begribe kand,
 At døe fra alle gamle vey,
 Og siden himlen faae til eye.

Nr. 15.

Mel. Guds godhed ville vi prise.

Hvo hjertet vil omskære,
 Dets forhud tage af,
 Den gamle Adam bære
 Til døden og sin graf,
 Hand faacr og Jesu sind,
 Som er omskaaren bleven,
 Hand er til himlen skreven
 Og korsets orden ind.

2. Hvo saa sit aar begynder,
 Hand følger kiødet ey,
 Men sig i aanden skynder
 Til livets rette vey,
 Hand nye er født og skabt,
 Af himmel-byrd oprunden,
 Som har i Jesu funden
 Alt det, som før var tabt.

5, 1: lade] leder J.

Nr. 15. BJS. 2, 4: lade] Linters B. 2, 5: født] fød EJS.

5, 1: os selv omskære] omtrent = rense os selv; udtrykket er hentet fra Jer. 4, 4, jfr. Rom. 2, 29, hvor der tales om en åndelig omskærelse af hjertet. - 5, 1: sands] tanke.

Nr. 15. Oversættelse. Wer sich im geist beschneidet, L. Laurenti, Schr. s. 65. — 1, 1-2: Jer. 4, 4; Rom. 2, 29; se til nr. 14, 4 og 5. — 1, 3-4: Ordene om den gamle Adam, som ikke findes i originalen, er hentet fra Luthers lille katekismus: »Den gamle Adam i os skal druknes ved daglig anger og hoi og da med alle synder og onde lyster»; Rom. 6, 6; Ef. 4, 22; Kol. 3, 9, jfr. 1. Kor. 15, 45. — 1, 7: Lk. 10, 20; Fil. 4, 3; Hebr. 12, 23; Joh. Ab. 5, 5. — 2, 2-4: Kiødet, aanden] Gal. 5, 16-17. — 2, 5-7: 2. Kor. 5, 17; 1. Pet. 1, 3, 23; 1. Joh. 2, 29 o. fl. — 2, 7: som] han, som; kan bruges af Brorson, sådan at det næsten er = han, f. eks. nr. 249, 9, 4.

28 3. Dog hjerlet at omskære,
Merk siel hvordan det skeer:
Din synd du ret maa lære
At hade meer og meer;
Bod er det, som der maa
Det stene-haarde hjerle
Ret føre ind i smerte,
Ja gandske spøderslaue.

4. Ach! giv, til det at gjøre
I det begyndte aar
Din Aand, som os kand røre,
Og ene det formaaer,
At vi dit billede
I dem, som ere blinde,
Naar de sig ret besinde,
Kand snarlig faae at see.

5. Jeg er i længsels smerte,
Og tusinde med mig,
At finde dig, mit hjerle,
Og ret at favne dig,
Naar jeg dig have maa,
Hvad vil jeg meer begiere?
Jeg kand jo ikke mere,
End alting, JEsu, faae.

6. I syndere! betænk,
O hvilken farlig sag;
I gaae i satans lænker
Saa mangen aar og dag,
Begynder aaret ey,
Før I ved HERrens naade
Har ladet eder raade,
At gaae paa livsens vey.

6, 3: gaae] gaar B.

5, 3: mit hjerle] min elskede. — 5, 7-8: Da Jesus er alt, kan jeg ikke få mere end ham. — 6, 5: begynder] imperativ.

7. Omskærer eders hierte,
Og løber Gud i favn
Med poenitenses smerte
I JEsu Christi navn!
Saa skal det ogsaa skee,
Gud lader sig formilde,
At I hans naades-kilde
I dette aar skal see.

8. Lad alle christnes mening
Ret derudi bestaae,
At de i din forening
Til døden blive maae;
At de i ingen nød
Sig lade fra dig drage,
Men trøstlig korset smage
For din den bittere død.

9. Saa ville vi dig prise
Vor gandske lives liid,
Men denne pligt bevise
Med større kraft og flid,
Naar vi vor JEsu faaer
At see, med alle fromme,
Og kand med dennem komme
Til evigheds nyt-aar.

29

Nr. 16.

Nu det gamle aar gik hen,
Lader os begynde
Frydelig det nye igjen
Udi Aandens brynde,

7, 7: naades-kilde] naades kilde 117. 9, 8: nyt-aar] nye aar 11-5, nye-aar 167.
Nr. 16, B117. 1, 4: Aandens] Aandsens B.

7, 3: poenitense] bod. — 8, 1: mening] hensigt. — 8, 3: i din forening] i forening med dig. — 8, 8: for din den bittere død] i taknemmelighed for Jesu død. — 9, 3 flg.: Pligten til at prise Herren vil vi kunne opfylde med større kraft og flid i himlen, end vi fornår det her.

Nr. 16. Oversættelse. Nun das alte Jahr ist bin, M. Müller, Schu. s. 61. — 1, 4: brynde] brand, varme, Rom. 12, 11.

Thi, hvad gammelt er, forgaaer,
Og det nye igien opstaaer.

2. Lad det gamle kun gaae hen,
GUD vil snarlig gjøre
Alting nyt og got igien.
Det er sødt at høre,
Gaaer kun alt det gamle hen,
Bliver alting nyt igjen.

3. GUD os lys igjen har bragt,
Der hand lod sig føde,
Lys, som blev ved syndens magt
Dumt og dødt og øde,
Bort med nattens sorte skyer,
Alle ting gjør JESus nye.

4. Mørkhed, taage, strid og nød
Skal for lyset vige,
Jammer, blindhed, fald og stød
Udi salens rigge
Maa ved lysets komme flye,
Alle ting gjør JESus nye.

5. Hand er verdens lys og lyst,
Evighedens Fader,
Alles raad og kraft og trøst,
Som det onde hader,
At man kand det ogsaa flye,
Alle ting gjør JESus nye.

6. Satan bruger vel sin konst,
Denne Søn at dæmpe,

3, 4: *dødt*] *død B.*

2,2-3: Joh. Åb. 21,5: »Se, jeg gør alle ting nye». Over disse ord er salmen bygget. —
3,3-4: lys ... øde] det lys, som forhen ved syndefaldet var blevet lagt øde, *dumt*] uklar, dunkelt. — 5, 1: Joh. 8, 12. — 5, 2, 3: Es. 9, 6; 11, 2. — 5, 5: af for at. —
6, 2: *denne Søn*] Guds søn; *dæmpe*] kue, bescjre. — Versene 6-8 er bygget over Joh. Åb. 12. Tydeligst ses det i v. 7, hvor først det træk benyttes, at sønnen (Kristus) reddes fra dragens efterstræbelse ved at blive bortrykket til himlen, Joh. Åb. 12, 5.

Men hans brøden er omsonst,
 Barnet er en kæmpe; 30
 Derfor synges høyt i skye:
 Alle ting gjør JESus nye.

7. Denne Søn og naade-soel
 Af sin Fader drages
 Op til himlens arve-stoel,
 Moderen forjages,
 Finder udi Ørken lye,
 Til hun hørde fred paa nye.

8. O! det underlige noor,
 Hvo det ret kand skue,
 Da undrykkes man i stor
 Kierlighedens lue,
 For ham maa det gamle flye,
 Alle ting gjør JESus nye.

9. Den er ret en Christen, som
 Er i Christo funden,
 Naar det bare skin og skum
 Gandske er forsvunden,
 Det er guld og ikke blye,
 Da er christendommen nye.

10. Saadan har den ædle skat,
 JESum, i sit hierte,
 Tager ham i troen fat,
 Dog ey uden smerte,
 Til det gamle plat maa flye,
 Da hand alle ting gjør nye.

6, 5: *synges*] *siunges* BJ¹.

og derefter det, at moderen (menigheden) flygter og finder et skjulested i ørknen (måske forstået om ensomheden under trængslerne), Joh. Åb. 12, 6. 14 flg. -- 9, 3: *skin og skum*] nøgthed og overfladiskhed. -- 10, 1: *saadan*] en sådan. -- 10, 4: *ey uden smerte*] vel smerte over synden. -- 10, 5: *plat*] fuldstændig.

11. Naar er dog den tiid forbi,
Da vi ret kand sige,
At vi ere gandske fri
Fra det sorte rige,
Og det gamle plat maa flye,
Alle ting maae blive nye.

12. Sukker creaturet dog
Efter dette gode,
Da det spændes af sit aag,
Og saa glad til mode
Til sin frihed ind kand flye,
Naar de alle blive nye.

31 13. Fra forfænglighed, hvori
De nu fangne ere,
Skal de vorde qvit og fri,
Saa som de begiere.
Naar det gamle hørt maa flye,
Da hand alle ting gjør nye.

14. Naar at baade synd og død
Er opslugt tillige,
Og vi, fri fra al vor nød,
Staae i Himmerige,
Der er ingen modgangs skye.
Der er glæden altid nye.

15. Da, saa længe himlen staaer,
Vi hans navn skal ære,
Hvor et evigt jubel-aar
Ham til lof skal være,

13, 4: *saa som*] *saasom* B-7.

11, 1: *den tiid*] tiden modsat evigheden; *den* er brugt som udtryk for utålmodighed eller uvlige. Tænk et spørgsmålstegn efter *forbi*. -- 11, 3-3: *da*, nemlig når tiden er forbi og evigheden indtrædt, kan vi sige, at vi er ganske *fri* o. s. v. -- V. 12-13: Rom. 8, 19-22, hvor der tales om, at skabningen (*creaturet*) sukker efter at blive udløst fra forkrænkeligheden og få del i den frelsed, som Guds børn skal eje i herlighedsriget. -- 13, 1: *forfænglighed*] forføngelighed, forkrænkelighed. -- 13, 2-4: *de*] creaturet. -- 14, 1-2: 1. Kør. 15, 54. -- 14, 2: *tillige*] sammen, på een gang.

I Guds Himles stille lye,
Der er tiden altid nye.

Nr. 17.

Mel. Nu vel an vær frisk etc.

L ad dit rige allevegne
Bredes ud paa denne jord,
Gjør det lyst i vore egne
Ved din klare livets ord!
Stød, o GUD, i grunden ned
Christendommens lunkenhed,
Syndens mørke taage vige
For dit lyse naades rige.

2. Lad din naade altid virke
Til en ret forbedret stund!
Set den gandske christen-kerke
I en hellig himmel-brand!
Dem, som ordet lære, giv
Viisdom og et helligt Liv,
Aand og naade, mund og mæle
Til at redde mange siele!

3. HERrens viisdoms glands forgyld
Kongens spiir og arve-stoel!
Vor Monarch af JESU fylde
Glimre som den blide soel!
Gaae med Kongen ud og ind, 32
Glæd hans himmel-sindet sind,
Kongen leve mange dage,
Siden livets krone taage!

4. Lad vor Dronning altid være
Alle Kongers Konges Brud,
Til at søge al sin ære,
Lyst og herlighed i GUD!

Nr. 17. J+7.

Nr. 17. Original. — 2, 3: standi tilstand.

Hendes fromhed og forstand
 Finkle længe i vort land!
 Hendes siel i GUD sig fryde,
 Og til lammets bryllup pryde!

5. Arve-Princen, rigets lykke,
 Kongens lyst og himlens æt,
 JESus meer og mere smykke
 Med sin naades lys og ret,
 Lade Princen blive stor
 Til sin stoves priis i nord,
 Fuld af Aaudens kraft og glæde
 Rigets arve-stoel betræde.

6. Lad Princesserne fornøyes
 Meer og meer i livets favn,
 Høyt til herlighed ophøyes
 Med at ære JESu navn!
 Kongens Arve-huus og slægt
 Under himlens varetagt
 I GUDs kjerligheder brænde,
 Blomstre indtil verdens ende.

7. GUD velsigne øvrigheden,
 Kongens raad i deres stand;
 Dem, som vaage her paa stæden
 For vor stad og amt og land!
 Giv dem viisdom, kraft og mod
 Ret af gandske hierte-rod,
 Til din ære kun at søge,
 Derved landets gavn forøge!

33

8. HERrens frygt behiertet gjøre
 Kongens magt til lands og vands!
 GUDs frimodighed dem føre
 An mod fiende-sverdets glands!

6, 1: *fornøyes* se til nr. 6, 1, 2. — 6, 2: *i livets favn* der tænkes vel på, at Jesus siger: „Jeg er livet, Joh. 14, 6. — 8, 1: *behiertet* modtg. — 8, 3: *GUDs frimodighed* den frimodighed, Gud fremkalder.

Vær o GUD vor Konges skiofd
 Og hans landes muur og vold!
 Lad os altid dig behage,
 Giv os fred i vore dage!

9. Øvrighed og undersaatler
 I vor gandske menighed
 Vi indslutter og befatter
 Under HERRens søde fred!
 GUD forfremme stadens gavn!
 Svøb os i din naades favn
 Ind med dem, som boe paa landet,
 Dig at elske, intet andet!

10. Ægtefolk i deres boelig
 Sig forrene ret i GUD,
 Til at troe og følge troelig
 Med hinanden HERRens bud,
 Signe deres lives frugt!
 Signe deres børne-lugt!
 At de smaae og store vandre
 Alt til himlen med hverandre!

11. Vær de gamles lys og glæde!
 Vær de unges fryd og lyst!
 Giv enhver i enkesæde
 Og de faderløse trøst!
 Giv de arme nærings brød!
 Vær de bange hierter sød!
 Giv de u-omvendte baade
 Ret at see og søge naade!

12. Læg de syge, ledsk de svage!
 Løs de hundnes fængsels baand!
 Hielp enhver sit kors at drage!

10, 5: *itets* | *itets* (J²⁻⁵. uden tvivl en trykkejl. 11, 7: *de u-omvendte* | *den u-omvendte* J⁶⁻⁷.

10, 8: *alt* | blot et poetisk fyldeord. — 11, 5: *arme* | fattige. — 12, 1: *ledsk* | læsk. — 12, 3: *drage* | bære.

34 Styrk dem med din gode Aand!
Ach! at hjer, som dette aar
Bort af denne verden gaaer,
Maatte giennem døden stige
Ind i søde himmerige!

13. Derfor lad os ret oprigtig
Alle søge sielens tarv;
Vandre, som enhver er pligtig,
Der kand vente himlens arv,
Gjøre ret alvorlig flid,
At vi her i naadens tiid
Elske JESUM allesammen,
Siden blive salig! Amen.

Nr. 18.

Mel. Bind nu op i JESU navn.

Nu vel anl et freidigt mood!
Op mit hierte! op min tunge!
Op om JESU navn al situnge,
Om hans kiertighed og blod,
All, hvad i mig er, sig fryde
Til min Frelsers lof og priis,
At min nyt-aars sang kand lyde
Langt hen ind i paradisiis.

2. O du blodig JESU navn!
Min forløsnings morgenrøde,
Paradises første grøde,

Nr. 18. *AP77*. Overskrift: *Nyt-Aars-Sang om JESU Navn. Dine Salver ere gode at herte, dit Navn er (som) en adøst Salve. Cant. L. v. 2. A. — 1, 7; min nyt-aars sang; min nyt-aars Sang 137, uden tvivl en trykkefej.*

Nr. 18. Original, Salmen besynger Jesu navn nd fra nytårsdags evangelium, Lk. 2, 21. Den viser påvirkning fra Kingos »Bind nu op i Jesu Navn« (E. Brandson, anf. skr., s. 14 flg.), smk. også »Nu vel anl vær frisk til Modet (Kingos salmebog). — 2, 2: *min forløsnings morgenrøde*] Jesu navnet ses som det morgenrøde, der bebuder den store saloppang ved Kristi komme med forløsningen og den fulde frigørelse fra synd og død, Rom. 8, 23; Ef. 4, 30. — 2, 3: *paradises første grøde*] Der kan være tænkt på, at Jesus var den første, som efter frelsesværket på Golgatha gik ind i paradiset (med raveren), Lk. 24, 43, eller på 1. Kor. 15, 20, hvor det hedder, at »Kristus er oprøst fra de døde som førstegrøde af de henvædede».

Bange sieles hvile-stavn,
Troens stærke seyer-fane,
Haabets rette anker-grund,
Lys oppaa min trange bane,
Ja udi min sidste stund.

3. O det søde JEsu navn!
O det navn foruden lige!
O mit søde hümmerige!
O min sieles frelse-havn!
O mit hiertes lyst og længsel!
O min søde himmel-skat!
O min fryd i største trængsel!
O mit lys i dødens nat.

4. JEsus os til trøst og gavn
Dette navn har vildet bære,
Men hand maatte ilig lære,
At det var et smerte-navn, 35
Thi da blodet maatte rinde,
Da hand frelse-navnet fik,
Derved troe vor jammers minde
Hannem ind i sielen gik.

5. Derfor flndes nu for mig
Dette navn saa fuldt af naade,
At jeg mig i al min vaade
Derved fryder inderlig,

2,7: oppaa] op paa A. 3,8: dødens] Dødens A. 5,2: fuldt] fuld A.

2,6: haabets anker-grund] I Hebr. 6,19 ses låbet som et anker; Jesu-navnet er da her den grund, dette anker har at holde sig fast ved. — 2,7: lys er næppe imperativ af at lyse, men snarere det sidste substantiv i den række, der skildrer, hvad Jesu navn betyder, jfr. 3,8: mit lys i dødens nat: oppaa] på. — 3,8: da blodet maatte rinde] kan ikke sigte til korsfættelsen; dertil ville ilig jo ikke passe; der må være tænkt på omskærelsen, da hand frelse-navnet fik, hvad der jo også stemmer med salmens udgangspunkt i Lk. 2,21. Meningen er da, at dengang blodet raudt ved omskærelsen, blev tanken på vor jammer læstet i hans sjæl. I troe (trøst) ligger, at vor jammers minde aldrig kunne blive glemt af ham: frelse-navnet] Jesus betyder jo frelse, se til nr. 14,4.

Maa jeg kun min JEsu nyde
I en fast og stadig tro,
Skulde det mig ey fortryde,
Om end verden brast i to.

6. O jeg er en syndig krop,
Det er al min titels ære,
Bedre kand den ikke være,
Naar jeg kaster loven op,
Men for du est JEsu bleven,
Og min jammer paa dig tog,
Derfor staaer mit navn indskreven
Deylig udi livets bog.

7. Jeg skal op i dommen staae,
Ind med fryd i himlen stige,
Herske udi JEsu rige
Med en deylig krone paa,
Hvide klæder, palme-grene,
Engle-drik af livets flod,
Dette nyder jeg allene
For min JEsu navn og blod.

8. Nu det navn, o JEsu, som
Du for mig har vildet bære,
Lad det mig i tanker være,
Hvor jeg gaaer i verden om,
Og i dødens sidste dvale
Lad det qvæge siel og sind,
At jeg maa om JEsu tale,
Til jeg gaaer i himlen ind.

6, 5: est] er 16-7. 6, 8: livets] Livets A. 7, 6: livets] Livets A. 8, 5: dødens] Dødens A.

8, 8: i tol] tu. -- 6, 4: kaster loven op] slår op i loven. -- 6, 7-8: Fil. 4, 3; Joh. Ab. 3, 5. -- 7, 3: Joh. Ab. 22, 5. -- 7, 4: Joh. Ab. 3, 10. -- 7, 5: Joh. Ab. 7, 9. -- 7, 6: Joh. Ab. 22, 1.

Nr. 19.

36

Mel. Jeg beder dig min HERRE.

Kom, hierte! tag dit regne-bret,
Skriv op dit lives dage,
See til, at du kand sandse ret,
Og tænke lidt tilbage!
Hvad har du gjort de mangeaar,
Du har i verden levet?
Tænk, trygge siel, at alling staaer
I GUDs register skrevet.

2. Vel løber tiden hastig hen,
Og bliver evig borte,
Men det vil komme vist igien,
Hvad du i tiden gjorde,
Naar GUD engang til dommen vil
Den gandske verden sanke,
Og her skal nøye svares til
Hver gjerning, ord og tanke.

3. Hvor mangt et slemt og daarligt ord
I lystig samling vanker,
Som siden bliver spyd og mord
I de fordømtes tanker,
Hvo gruer ey at tænke paa
De mange blodig' bander,

Nr. 19. AM-7. Variationer fra en håndskrevet form bliver meddelt i et tillæg. Overskrift: *Samvittigheds-Prøve til Nye-Aar. Lad os saa kiende, at tulle vare Dage, at vi bekomme Viisdom i Hierte. Psalm. 90 v. 12. A. 1, 7: trygge] sielre A. 2, 3: v[ist] v[ist] A. 2, 4: gjorde] gjorde J+7.*

Nr. 19. Original. — Overskriften i A: *Samvittigheds-Prøve til Nye-Aar* betegner næppe digterens selvprievelse. Der er ment den samvittighedsprøve, han vil vække de uvædende op til. Huspå tyder 1, 7; 6, 1: *trygge (sielre)* siel, hele v. 3 saant 5, 6-8, der ikke passer på Beorson. Herudira må det da også forstås, når det i 7, 7-8 hedder: *Saa tænk, du har saa stort et pund Og end siel ingen rente.* — 1, 1: Genklang af 3. aftensuk i Kingos *Asindelige Sjonge-knoor I: Gak Siel og tag dit Regne-Bræt.* — 1, 3: *saadse ret]* besinde dig. — 1, 8: *GUDs register]* Joh. An. 20, 12. — 3, 3-4: *Som siden bliver spyd og mord I de fordømtes tanker]* som de fordømte vil tænke på med fortvivlelse, når det er for sidste. — 3, 8: *Blodig' bander]* en bande = en ød; udtrykket *blodige bandere* synes at have været almindeligt i datiden, se L. 2, Koch, *Salmeligtereren Brorson, 1. udg. 1831, s. 119; 2. udg. 1832, s. 121.*

Hvorned de store og de smaa
Hvert andet ord beblander.

4. Hvor skiules mangen sviig og list
I hiertets fule giemme
Og kaade lysters onde gnist,
Som ingen kand fornemme,
Da tænker du, det er forglemt,
Den sag har ingen fare,
Men GUD har vist sin dag bestemt,
Som sligt skal aabenbare.

37

5. Det blev for langt at melde om
Den synlig syndens mængde,
Som man (u-agtelvredens dom
Og evighedens længde)
Til GUDs fortørrnelse begaaer,
Og ey engang vil vide,
At alle u-omvendte faaer
Til evig tiid at lide.

6. O sikre siel! som lever da
I verdens sidste ende,
Der færdig staaer med Sodoma
Hvert øyeblik at brænde,
Du som har drevet liden hen
I mange slemme synder,
Og muligt nu med dem igien
Din nyt-aars dag begynder.

7. Betænk! betænk! hvor hastig gik
De andre naades-dage!

4,1: *mangen*] *mangens* Ad. 5,1: *for langt*] *for langt* 11-6. sikkert en trykfejl. 5,2: *agtelvredens*] *Syndens* A. 7,2: *naades-dage*] *naades dage* 11-7.

4,2: *fule*] *rødde*, *stygg*. — 4,7-8: 1. Kor. 4,5. — 5,2: *synlig*] modsat de usynlige synder i v. 4. — 5,3: *vredens dom*] Mt. 3,7; Rom. 3,9; 1. Thess. 1,10. — 6,1-4: Den tanke, at *verdens sidste ende* var nær, var altid stærk hos Brorson; vi finder den her i en sølne fra hans første salmebøger, også senere i »Troens rare klenodie» og endelig i »Svanesang», desuden i hans prædiken ved det oldenborgske kongehus' jubilæum 1719, se L. J. Koch, *Brorson-Studier*, 1930, s. 107 ff.

Hvad om der ey var øyeblik
Nu meer for dig tilbage?
Og er der skjønt en liden stund
Endnu for dig i vente,
Saa tænk, du har saa stort et pund
Og end slet ingen rente.

8. Fald ned med ydmyg hiertens bod
For naadens stoel og throne,
Og heed, at GUD for JESu blod
Vil lade sig forsone,
At du herefter hedre maa
Din naades-tiid anvende,
Og ved dil lives aften faae
En sød og salig ende!

4. Psalmer paa Hell. 3. Kongers Dag.

Nr. 20.

Dig min søde
Skat at møde
Med mit kys og favne-tag,
Og at skue
Dig min drue,
Er min længsel nat og dag. 38

2. Livets søde
Morgen-røde
JESus giver os sit skin;
Lys og livet
Bliver givet
Dem, som gik i mørke trin.

8, 2: naadens] Naadens A. 8, 6: naades-tiid] naades tiid LL-.
Nr. 20. BJJ-7. 1, 3: mit kys] min kys B. 2, 1: livets] Livens B.

7, 5: skjønt] end. — 7, 7 8: Lk. 19, 20-28.
Nr. 20. Oversættelse. Sey gegrisset und geküsst, J. Scheffler (Angelus Silestus),
Schr. s. 70. — 2, 6: i mørke trin] ad mørke veje, Es. 59, 9.